

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 36

Chúng ta sau khi hiểu rõ được đạo lý này thì nhất định phải đề cao cảnh giác, tất cả thuận cảnh không sanh tâm hoan hỷ, tất cả nghịch cảnh không sanh tâm sân hận, công đức của bạn mới có thể giữ được. Con người này có trí tuệ chân thật. Phía trước nói hàng ma, Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện cho chúng ta xem “*dĩ định huệ lực, hàng phục ma oán*”. Nếu bạn không có định, không có huệ thì công đức của bạn không thể giữ được, đó là đạo lý nhất định. Ở trong cảnh giới thường hay khởi tâm động niệm thì còn có thể được sao? Tâm tùy theo cảnh giới bên ngoài xoay chuyển, đó là tâm luân hồi. Bạn tạo nghiệp luân hồi thì tương lai sẽ chịu báo luân hồi. Cho nên sau khi chúng ta hiểu rõ, chúng ta ở ngay trong cuộc sống thường ngày mà rèn luyện. Việc rèn luyện này chính là tu hành. Ngày trước, sáu căn chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần dễ bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển, xem thấy ưa thích thì chúng ta khởi lên tâm hoan hỷ, xem thấy không ưa thích thì chúng ta khởi tâm ghét bỏ, vậy thì sai rồi. Sai lầm thì đem nó tu sửa lại. Tu sửa thế nào vậy? Thuận cảnh không sanh tâm hoan hỷ, nghịch cảnh không sanh tâm áo não, đó gọi là tu hành. Đem cái sai lầm tu sửa lại, đó gọi là tu hành. Cho nên tu hành không phải mỗi ngày tụng kinh, niệm Phật, lạy Phật, đó chỉ là hình thức tu hành, mà tu rồi phải chân thật có thể hữu dụng, phải có thể dùng được ở ngay trong đời sống. Đối diện với tất cả mọi người, tất cả mọi vật, tất cả mọi việc thật khởi lên được tác dụng, không còn bị cảnh giới này xoay chuyển, vậy mới gọi là có công phu. Bạn ở niệm Phật đường niệm Phật, một ngày niệm mười vạn danh hiệu Phật, nếu như đối diện với cảnh giới tâm còn bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển, vậy thì như người xưa nói, bạn “*đau mồm rát họng cũng chỉ uống công*”, bạn không có công phu, công phu của bạn là giả không phải là thật. Công phu phải trải qua được sự khảo nghiệm. Cùng ở với mọi người, dùng lời hiện tại mà nói, khi giao lưu với chúng sanh cũng phải có biểu lộ. Nếu như một người đến được cảnh giới này, trên mặt giống như tượng thần điêu khắc vậy thì ở trong xã hội cũng có thể hù chết người. Cho nên, khi giao lưu với tất cả chúng sanh, biểu hiện cũng có hỷ, nộ, ai, lạc, nhưng là biểu diễn, không phải là thật, bên trong thanh tịnh vô nhiễm, đúng như Vĩnh Gia đã nói: “*Phân biệt diệc phi ý*”. Cho nên, ứng dụng ngay trong cuộc sống thường ngày rất là hoạt bát, rất là linh hoạt, hiển thị ra Phật pháp là đáng quý. Sự viên dung của Phật pháp, thọ dụng chân thật của

Phật pháp, từng li từng tí đích thực là không có ô nhiễm, chân thật có định có huệ, đây gọi là công phu, đây chính là công đức mà bạn chân thật trử được.

“*Thị phước điền*”, bạn còn phải tu phước. Tu phước quyết không phải vì chính mình, mà tu phước là vì chúng sanh, không có phước báo làm sao có thể độ chúng sanh? Phật được gọi là “*Nhị Túc Tôn*”. Túc là đầy đủ, là viên mãn. Nhị là hai loại, một là trí tuệ viên mãn, một là phước đức viên mãn. Phật là phước đức viên mãn, có phước lớn đến như vậy nên mới có thể cho tất cả chúng sanh hưởng phước. Ngày nay chúng ta ngồi ở đạo tràng này hai giờ đồng hồ, hưởng phước báo của chư Phật. Mười phương chúng sanh xả tài, xả lao lực, Phật có phước báo này có thể tiếp nhận. Phật tiếp nhận rồi nhưng Phật không có hưởng, Phật cho mọi người chúng ta cùng hưởng. Lý cùng sự này chúng ta đều phải rõ ràng, chúng ta phải học tập. Chúng ta có phước nhất định phải cho mọi người cùng hưởng, không nên chính mình riêng hưởng. Chính mình riêng hưởng là tạo nghiệp, cho mọi người hưởng thì mới chân thật gọi là tu phước. Thế nào gọi là phước, chúng ta nhất định phải rõ ràng.

“*Thị*” chỉ thị ra những gì là phước điền. Phước điền rất nhiều, hay nói cách khác, cơ duyên tu phước quá nhiều quá rộng. Phước điền nhà Phật là vô lượng, được quy nạp thành ba loại lớn.

Loại thứ nhất gọi là “*Bi điền*”, từ bi, lân mẫn tất cả chúng sanh bản cùng khổ nạn. Vậy chúng ta muốn hỏi, những ai là chúng sanh bản cùng khổ nạn? Chúng sanh trong mười pháp giới đều là bản cùng khổ nạn. Bạn không nên cho rằng người hiện tiền không có cơm ăn, không có quần áo mặc là người bản cùng khổ nạn; còn người hiện tại có phước báo, ở phòng ốc rất tốt, đời sống rất dư giả thì là người không nghèo cùng. Họ cũng nghèo cùng như nhau, họ nghèo cùng chỗ nào vậy? Họ nghèo cùng ở trí tuệ, không có trí tuệ là nghèo cùng, hay nói cách khác, đời sống vật chất họ có thể trải qua được, nhưng đời sống tinh thần của họ rất khổ. Cho nên có loại nghèo cùng trên vật chất, có nghèo cùng trên tinh thần, có nghèo cùng trên đạo nghiệp, có nghèo cùng trên trí tuệ, phạm vi nghèo cùng thì quá rộng quá lớn. Ngày nay chúng ta nói năng lực kỹ thuật không thể so sánh với người khác đều là nghèo cùng, đều là lạc hậu, vậy mới biết được phạm vi nghèo cùng sâu rộng vô hạn. Bồ Tát thấy được, đại từ đại bi giúp đỡ họ, đó gọi là trồng phước, cho nên đó là phước điền. Phương pháp trồng phước điền cũng rất nhiều. Bạn không có trí tuệ thì bạn không biết được làm thế nào để tu phước. Bạn phải có trí tuệ, bạn liền thật biết được mỗi giờ đều là giờ để tu phước, nơi nào đều là chỗ để tu phước báo. Chúng ta quay đầu nhìn lại thế gian hiện tại này,

tình hình nghèo cùng của người thế gian hiện nay một người căn tánh trung hạ đều có thể rất rõ ràng quan sát được. Tu phước đến nơi nào để tu? Chính mình phải nên rõ ràng, làm thế nào cứu giúp tất cả chúng sanh khổ nạn nghèo cùng của thế giới.

Loại điền thứ hai gọi là “*Ân điền*”. Ân điền là báo ân. Người nào có ân với chúng ta vậy? Thứ nhất là cha mẹ. Ân cha mẹ nhất định phải báo đáp. Báo đáp ân cha mẹ là trồng phước điền. Thứ hai là thầy giáo. Sinh mạng của chúng ta có được là nhờ ở cha mẹ. Trí tuệ của chúng ta, nhà Phật nói “*pháp thân huệ mạng*” có được là nhờ thầy giáo. Ân đức của thầy giáo cùng với cha mẹ không hề khác nhau, ở trong cổ lễ Trung Quốc đã nói rất nhiều. Thời hiện tại không có hiếu đạo, cho nên sư đạo cũng không có. Sư đạo là xây dựng ở trên nền tảng của hiếu đạo. Phật pháp là sư đạo, chúng ta gọi Thích Ca Mâu Ni Phật là “*Bổn sư*”. Bổn sư chính là thầy giáo sáng lập đầu tiên. Giáo dục Phật Đà là từ nơi Ngài sáng lập, chúng ta gọi Ngài là thầy giáo căn bản, người sáng lập đầu tiên. Chúng ta mỗi niệm không quên đối với Ngài. Giảng đường của chúng ta muốn cúng dường tượng Phật, cúng dường hình tượng thầy giáo, ý nghĩa chính là báo ân, không quên nguồn gốc. Chúng ta ở nơi đây làm công tác giảng giải, cùng với đồng tu cùng nhau học tập kinh điển cũng giống y như ở ngay trước mặt Phật vậy, Phật Bồ Tát làm chứng minh cho chúng ta, chúng ta biểu đạt một chút lòng thành kính này, đó là báo ân, là trồng phước điền. Ngoài thầy giáo và cha mẹ ra, chư Phật Bồ Tát, Tổ sư đại đức, tất cả thiện tri thức đều là ân điền. Lại mở rộng lớn hơn, quốc gia có ân đức bảo hộ hoàn cảnh đời sống của chúng ta được an ninh, tất cả chúng sanh có ân đức hỗ trợ hợp tác cúng dường đời sống thường ngày cho chúng ta. Đây chính là câu “*trên đền bốn ân nặng*” trong kệ hồi hướng mà thường ngày chúng ta đọc. Tất cả chúng sanh đều có ân đức với chúng ta, đó là ân điền.

Loại thứ ba chỉ riêng nêu ra Tam Bảo. Phật Pháp Tăng - Tam Bảo không chỉ có ân đức với chúng ta, các Ngài còn là ruộng công đức, nên gọi là “*đức điền*”, đó là chuyên chỉ Tam Bảo. Tam Bảo có đại trí tuệ, đại đức, đại năng, giáo hóa tất cả chúng sanh. Cho nên, chúng ta đến nơi đâu để trồng phước điền? Phải nên biết đi đến những nơi này để trồng phước. Cho dù năng lực của chúng ta không đạt đến, nhưng không thể không có tâm, nên gọi là “*tâm có thừa mà sức không đủ*”, đó không phải là không có tâm, mà là sức của chúng ta không đạt đến được. Nếu như có tâm và có năng lực thì nhất định phải làm, không phải ở nơi đó khởi vọng tưởng không, mà thật có cái tâm này, thật muốn đi làm. Mọi người xem thấy ở trên báo, hiện tại ở Đại Lục nạn nước rất nghiêm trọng. Năm xưa, mỗi một lần bị

nạn nước, chúng ta luôn tận tâm tận lực quyên một số tiền để giúp đỡ những cư dân khu vực tai nạn. Năm nay khu vực tai nạn mở rộng, đồng thời lại bị ảnh hưởng kinh tế, khiến cho chúng ta xem thấy tai nạn lớn này chân thật là không biết làm thế nào.

Chúng ta có phương pháp gì để hóa giải tai nạn không? Đáp án khẳng định là có, trị gốc là phải giáo hóa chúng sanh. Làm thế nào để giáo hóa chúng sanh? “*Diệt trừ tham-sân-si, cần tu giới-định-tuệ*”. Việc này có lợi ích gì với thực tế chứ? Người thế gian không tường tận, rất nhiều tai biến có quan hệ rất mật thiết với lòng người, trên kinh Phật thường hay nói với chúng ta “*y báo tùy theo chánh báo chuyển*”. Vì sao chúng ta không có nghe nói Thế giới Tây Phương Cực Lạc có nạn lụt, không hề nghe nói Thế giới Hoa Tạng có động đất? Vì sao ở nơi đó không có? Vì nơi đó không có nhân thì họ làm gì bị những tai nạn này. Nhân này là gì? Nước là từ lòng tham biến hiện ra, lòng tham của con người ngày ngày thêm lớn thì nước sẽ nhiều, phiền phức này liền to. Lửa là do tâm sân hận. Địa chấn là từ lòng người bất bình. Ngày nay chúng ta nói những lời này, người thông thường nói không có chứng cứ khoa học, họ không thể tin tưởng, không thể tiếp nhận. Khoa học thực tế mà nói rất là non nớt, vẫn chưa đạt được cảnh giới này, đến khi đạt được cảnh giới này thì chúng ta - những người chịu khổ chịu nạn này đã gánh chịu tai nạn vô cùng rồi. Còn phải chờ họ thừa nhận, không tin tưởng lời Phật nói! Cho nên, diệt trừ tham-sân-si liền có thể tự nhiên tiêu trừ được những tai ách thế gian này. Thế nhưng hiện tại chúng ta thường hay đến nước ngoài đi du lịch, mỗi một quốc gia khu vực, chúng ta xem thấy lòng người thế gian, tham-sân-si mỗi năm một tăng thêm nhiều, xem thấy thật kinh khiếp, thật lo sợ; không hề nghe nói nơi nào đó ý niệm tham-sân-si đã bình hòa rồi, đã giảm rồi, mà ngược lại mỗi ngày đang gia tăng tốc độ thêm lớn. Chúng ta xem thấy, trong lòng lo lắng khôn lường, “*vậy có thể được sao?*”. Lòng tham mang đến nạn nước, sân hận mang đến nạn lửa, ngu si mang đến gió bão, bất bình mang đến động đất. Người hiện tại đều làm những thứ này, cho nên nước, lửa, gió, động đất chẳng lạ gì, mỗi năm số lần tăng thêm nhiều, lần sau luôn là nghiêm trọng hơn lần trước. “*Có nhân kia, ắt có quả này*”, người hiện tại không tin tưởng đạo lý này. Đó là trị liệu từ căn bản. Trong Phật pháp nói: “*Y báo tùy theo chánh báo chuyển*”, “*Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh*”, nói rõ cho chúng ta nghe đại đạo lý này.

Phương pháp trị phần nổi không phải không có. Tài nguyên, sức người của Trung Quốc là số một thế giới, sức lao động nhiều đến như vậy nhưng không hề được sử dụng tốt, để những sức lực này lãng phí, thật là đáng tiếc. Vì vậy trên

công tác trị phần nổi, mỗi năm chúng ta có nạn nước, nạn nước phải nên xếp ở hàng đầu, phải học Đại Vũ trị thủy, phải hiểu rõ địa hình, hình thế của đất cao thấp, phải dẫn đạo dòng nước này, từ phương hướng nào đó dẫn nó chảy vào trong biển cả. Cho nên chúng ta dùng công cụ khoa học hiện đại, tiến bộ hơn rất nhiều so với ngày trước, có thể khai mương dẫn nước, có thể mở rộng ao hồ. Các vị biết được trong lịch sử ghi chép, Động Đình trước đây là 800 dặm, nghe nói hiện tại chưa đến 300 dặm. Bạn phải nên biết, khi nước lụt đến thì hồ lớn chính là hồ chứa nước, cho nên dọc theo sông dài nhất định phải có nhiều hồ lớn, hồ bạc. Hồ bạc của thiên nhiên, chúng ta nhất định phải giữ gìn, nhất định phải dùng máy móc hiện đại có thể nạo vét nó được sâu hơn, rộng hơn, làm cho sức chứa của nó được nhiều hơn. Đồng thời bên cạnh khu vực sông có thể tạo nhân công giữ đê, giảm thiểu nạn nước. Công trình thủy lợi vô cùng quan trọng, kiến thiết cơ bản của quốc gia, dùng lời hiện tại mà nói, đường giao thông, đường sắt, đường quốc lộ, đó là kiến thiết cơ bản. Hoa Kỳ vì sao duy trì được cường thịnh như vậy? Các vị phải nên biết, xây dựng cơ bản quá tốt, thế nhưng về công trình thủy lợi thì Hoa Kỳ vẫn có chỗ chưa đủ. Thủy lợi là công trình lớn, bình thường khi trời khô hạn thì tưới tiêu ruộng vườn, không chướng ngại nhà nông thu hoạch nông sản, khi nước nhiều thì có thể chứa nước, không đến nỗi tạo thành nạn lụt. Sức người có thể làm đến được, vì sao lại không làm? Công trình cơ bản hiện tại nên có thêm công trình phát điện, có thể nói phát điện cũng có liên quan với công trình thủy lợi. Hiện tại trên thế giới có rất nhiều nơi lợi dụng thủy lợi để phát điện. Trung Quốc có sông dài hồ lớn, tại vì sao không làm? Phải từ bề nổi mà làm, tốn thời gian khoảng năm năm đến mười năm thì Trung Quốc vĩnh viễn không có nạn lụt, đó là đại công đức, đại bố thí. Nền tảng này xây dựng kiên cố, thì toàn quốc đều phát triển, không chỉ ở khu vực duyên hải, mà ngay đến trong đất liền thảy đều có thể phát triển. Do đây có thể biết, việc ở người làm, chúng ta phải nên nghĩ đến vì chúng sanh mà tạo phước. Người Trung Quốc có phước thì người thế giới liền có phước.

Quay lại hiện tại trước mắt chúng ta, đại chúng hiện tiền chúng ta đối với bốn câu kinh này phải nên làm thế nào để tu, làm thế nào thực tiễn ngay trong đời sống hiện tiền của chúng ta? Đạo tràng Cư Sĩ Lâm này là một đạo tràng rất trang nghiêm, đúng pháp. Đó là mọi người công nhận, không phải một mình tôi tùy tiện nói. Chúng ta phát tâm đến nơi đây để nghe Kinh, đến nơi đây để niệm Phật chính là thực tiễn bốn câu Kinh văn này. Vậy nếu bạn muốn hỏi, chúng ta đến nơi đây nghe Kinh hai giờ đồng hồ, niệm Phật mấy giờ đồng hồ với “*điều chúng sanh,*

tuyên diệu lý” có liên quan gì? Giảng đường của Cư Sĩ Lâm hiện tại mỗi ngày giảng Kinh hai giờ đồng hồ, chúng ta phát tâm để giờ giảng Kinh mãi mãi không gián đoạn, đó là tuyên diệu lý. Chúng ta đến nghe Kinh là làm chúng ảnh hưởng của mọi người, khiến cho người sơ học Phật thông thường, người chưa học Phật dần dần nghe được, dần dần thấy được, xem thấy học Phật có được chỗ tốt đến như vậy, có lợi ích nhiều đến như vậy thì họ liền đến. Nếu như các vị cảm thấy Phật pháp rất tốt, tôi ở trong nhà tu thì tốt rồi, không cần thiết phải đến nơi này, nơi đây giảng Kinh trống vắng thừa thớt, ba người năm người đến nghe, những người sơ học vừa nhìn thấy, “*Áy da! Chỉ có tiểu mao tiểu cầu hai ba trụ*” thì tín tâm sẽ không có, vị pháp sư này giảng đại khái không có gì hay, nên họ sẽ không đến. Các vị đến nghe Kinh là Bồ Tát, là chúng ảnh hưởng, bất tri bất giác ảnh hưởng quần chúng rộng lớn trong xã hội, đó là trồng phước. Cho nên bạn ở trong nhà nghe Kinh hiện tại rất thuận tiện, trong nhà bạn có vi tính, đường truyền internet của chúng ta có thể liên thông, chúng ta phát sóng trực tiếp, bạn ở trong nhà cũng có thể nghe, nhưng ở trong nhà nghe chỉ có tự lợi, không thể lợi tha, bạn không thể sanh ra sức ảnh hưởng. Bạn đến nơi đây để nghe chính là lợi được hai bên, ta phải trồng phước điền, ta phải làm chúng ảnh hưởng. Sức ảnh hưởng lớn hay nhỏ không cần phải hỏi qua, quyết định là có ảnh hưởng. Bạn ở trong nhà niệm Phật cũng tốt, vì sao phải đến nơi đây để niệm? Trang nghiêm đạo tràng, cũng là làm chúng ảnh hưởng. Cho nên đạo tràng này, niệm Phật đường có Bồ Tát đang niệm, có Phật đang niệm, thiên long quỷ thần đang ở niệm Phật đường niệm Phật rất nhiều. Có thể thấy được, tu công đức, tu phước đức không nhất định phải tốn tiền, chỉ cần có thời gian, bạn đi đến nơi này chính là trồng phước rồi. Thậm chí bạn đi đến nơi đây ăn một bữa cơm cũng là trồng phước, vì đạo tràng này mà tuyên dương Phật pháp, ăn cơm cũng là tuyên dương, bạn đến nơi nào không cần tốn tiền mà có thể ăn cơm? Cư Sĩ Lâm là thế giới đệ nhất gia, ở nơi đây mỗi ngày cúng dường ba bữa cơm, không cần tốn tiền. Tương lai còn có Thôn Di Đà, đến nơi đây ở cũng không cần phải tốn tiền, chỉ cần bạn chịu thành thật niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Nơi đây là đạo tràng thành tựu cho người vãng sanh bất thoái thành Phật. Chúng ta ở nơi đây tu phước thì đặc biệt dễ dàng, bỏ tiền ra không cần nhiều, một đồng, hai đồng đều là công đức hy hữu, bạn trồng được phước điền chân thật. Đây không phải là giả. Nhiều người đến như vậy đang ở nơi đây thật tu thật làm, cho nên phước điền này là phước điền chân thật, công đức ở nơi đây là công đức chân thật.

Câu sau cùng: **“Dĩ chư pháp được, cứu liệu tam khổ”**. “Tam khổ”, tôi đã nói qua với các vị rồi, tam khổ là chỉ chúng sanh sáu đường, nếu như ý nghĩa này mở rộng thêm một chút, thì là hữu tình của mười pháp giới. “Dĩ chư diệu được”, đó là pháp được. Được là thí dụ tất cả pháp mà Phật đã nói. Vào hiện tại trước mắt chúng ta, người thế gian khổ đến cùng cực, đó là việc chúng ta cần phải nên biết, hay nói cách khác, ngày nay chúng ta là ở trong đêm trước của đại tai nạn kéo đến. Làm sao biết được? Chúng ta tỉ mỉ mà quan sát, Đại Sư Ấn Quang ở đầu năm dân quốc, mọi người đều biết Ấn Tổ là Bồ Tát Đại Thế Chí ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc tái sanh. Hai bên A Di Đà Phật có hai vị Bồ Tát trợ thủ cho Ngài, hỗ trợ cho Ngài là Quán Thế Âm và Đại Thế Chí. Quán Âm chủ đạo “từ bi”, Đại Thế Chí chủ đạo “trí tuệ”, vậy thì Đại Thế Chí là một vị Bồ Tát có trí tuệ bậc nhất. Việc này ngày trước tôi có giới thiệu qua với các vị, trong Phật pháp Đại Thừa, thông thường là lấy Bồ Tát Văn Thù đại biểu cho trí tuệ. Bồ Tát Văn Thù biểu thị trí tuệ là “*học rộng nghe nhiều*”, là trí tuệ phổ thông thông thường. Trí tuệ mà Bồ Tát Đại Thế Chí đại biểu là “*một môn thâm nhập*”. Hai vị đều rất hay. Trí tuệ của Bồ Tát Văn Thù phải là người nào học? Thượng căn lợi trí, người căn tánh thượng thượng có thể học, người hạ hạ căn thì không được, bạn không có được năng lực này. Trí tuệ của Bồ Tát Đại Thế Chí đại biểu “*trùm cả ba căn, ngu khôn đều thâm*”, người hạ hạ căn cũng có thể học, một môn thâm nhập. Một môn thông rồi thì mỗi môn đều thông, cho nên thành tựu của họ ở kết quả thì không khác gì với Bồ Tát Văn Thù, nhưng thủ pháp thì hoàn toàn không như nhau, chúng ta phải hiểu được ý này. Đại Sư Ấn Quang thị hiện ở đầu năm dân quốc, Ngài biết được thế gian này sẽ có tai nạn, dùng phương pháp gì để cứu? Dùng Phật pháp không được, vì Phật pháp mọi người không tin, cho rằng đó là mê tín, hơn nữa văn tự Kinh điển trúc trắc, người thông thường không dễ gì hiểu được. Dùng những đạo lý này của nhà Nho để cứu thế gian này cũng không còn kịp, nhà Nho gọi là “*mười năm trồng cây, trăm năm trồng người*”. Nho - Phật tuy là tốt nhưng không cách gì cứu kịp, cho nên Đại Sư Ngài chọn lấy “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”, “Liễu Phàm Tứ Huấn”, “An Sĩ Toàn Thư”, dùng ba loại sách này để cứu văn xã hội hiện thực của chúng ta. Việc này rất là đạo lý, trí tuệ chân thật. Nguyên lý của ba loại sách này chính là nhân quả. Cho nên ở trong kiếp nạn sắp đến, mọi người không tin đối với Nho, không tin đối với Phật, không tin đối với thánh hiền, tùy tiện làm càn. Trong tình hình này, chỉ duy nhất còn có thể bảo họ nghe lọt vào tai là “*Nhân quả báo ứng*”. Đó là chân tướng sự thật, cho nên Đại Sư Ngài cả đời cực lực đề xướng nhân quả, chọn lựa ra ba loại sách này.

Ba loại sách này chúng ta mở ra xem, xem bản thân của mỗi chúng ta, lại xem qua những người chung quanh, những gì trong ba loại sách này đã nói, có câu nào bạn làm được, có câu nào bạn hủy phạm? Chúng ta tỉ mỉ mà quan sát, mới phát hiện có rất nhiều người, những tội hành nghiệp nhân đã nói ở trong đó gần như hoàn toàn phạm phải, vậy có thể được sao? Đa số người đều phạm thì tạo thành cộng nghiệp chiêu cảm. Ngày nay, toàn thế giới tai biến, trước khi đại tai biến này đến gần, hiện tại chúng ta muốn đem nó tiêu diệt thì không dễ dàng. Nếu như muốn nó chậm lại một chút, giảm nhẹ đi một chút, hoặc là lùi về sau một chút, thành thật mà nói, vẫn còn có thể làm được. Cách làm thế nào vậy? Lòng người phải giác ngộ, lòng người phải hồi đầu, mọi người biết được lợi hại được mất, chúng ta chân thật có thể xả bỏ lợi ích của riêng mình, phải quan tâm đến lợi ích của xã hội đại chúng. Trước tiên phải có ý thức này, có quan niệm lý luận này, sau đó giảm nhẹ tham-sân-si-mạn của chính mình, chú trọng luân lý đạo đức thì kiếp nạn này liền có thể kéo chậm lại, kiếp nạn liền có thể giảm nhẹ. Tóm lại, mọi việc tùy thuộc ở sự chuyển biến của lòng người, cho nên Ấn Tổ dùng pháp dược này để giúp chúng ta vượt qua ải quan trước mắt.

Tín đồ Cơ Đốc phương tây thường nói: *“Năm 1999 là ngày tàn của thế giới”*. Lời nói này đã được nói rất lâu rồi. Chúng ta nghe ra cũng cảm thấy lời của họ nói không quá đáng chút nào, thế nhưng nhìn vào dấu vết hiện tại này, lại dường như năm tới không dễ gì vượt qua. Mấy năm gần đây vì sao tai nạn lần sau luôn kéo dài hơn lần trước, lần sau nghiêm trọng hơn lần trước? Dường như giống như là ý này đã nói. Thế nhưng họ nói là *“ngày tàn thế giới”* thì người học Phật chúng ta không thừa nhận, vì sao vậy? Thích Ca Mâu Ni Phật nói với chúng ta, Mạt Pháp của Phật là 9.000 năm. Đây là theo cách tính của người nước ngoài, không phải tính theo cách của người Trung Quốc. Trong lịch sử Trung Quốc ghi chép, Thích Ca Mâu Ni Phật diệt độ đến hôm nay là ba ngàn không trăm hai mươi mấy năm, một vạn hai ngàn năm, về sau còn có 9.000 năm nữa, ngày tháng còn rất dài, không phải là thế giới ngày tàn, có thể có một chút tai nạn, nhưng quyết định không phải là thế giới ngày tàn. Ngày trước tôi thân cận Đại Sư Chương Gia, Đại Sư Chương Gia nói với tôi, thời kỳ Mạt Pháp 9.000 năm, pháp vận của Phật cùng thế vận đều có cao thấp trời sụt, hay nói cách khác, có khi thì tốt, cũng có khi thì xuống thấp, vậy thì năm tới lùi về sau mấy năm có thể là vận thế xuống thấp, nhưng không phải ngày tàn. Đó là Phật nói, chúng ta phải an tâm, thế nhưng trong lòng chúng ta phải có sự chuẩn bị, quyết định đoạn ác tu thiện. Người khác làm hay không làm chúng ta không quan tâm, chúng ta nhất định phải làm từ bản thân

mình, đó là việc vô cùng quan trọng. Ở trên Kinh Phật rõ ràng nói với chúng ta, trong cộng nghiệp có biệt nghiệp, trong “Kinh Lăng Nghiêm” nói “*có cộng nghiệp, có biệt nghiệp*”. Nếu như biệt nghiệp của chúng ta thù thắng, ở trong cộng nghiệp vẫn có biệt báo, khi tai nạn lớn đến, cũng có một số chúng sanh có thể tránh khỏi. Việc tránh khỏi này không cần khắc ý đi tìm nơi để tránh nạn, tìm nơi để di dân, không cần thiết phải làm vậy, đó là chính mình không tin tưởng chính mình, chính mình tìm phiền não cho chính mình.

Năm xưa, tôi giảng kinh ở Hồng Kông, vào lúc đó việc Hồng Kông trở lại còn cần thêm một khoảng thời gian, một số đồng tu Hồng Kông nghĩ hết cách để di dân. Tôi khuyên cáo họ, không cần thiết phải vậy. Tôi nói, cách nghĩ của tôi, cách nhìn của tôi, sau khi trở về rồi nhất định còn tốt hơn so với người Anh thống trị nhiều, hà tất phải đi? Kết quả có một số đồng tu không nghe lời, di dân ra nước ngoài, khổ không nói ra lời. Tôi đều xem thấy, nhà cửa ở Hồng Kông bán hết rồi, sau khi trở lại, đem tiền trở lại Hồng Kông không thể mua lại được, không cách nào mua được. Tôi nói rồi, không nghe lời, không nghe khuyên cáo thì còn cách nào hơn.

Bất cứ tai nạn gì sắp đến, người có phước (phước này là tâm có định) thì quyết định không có khiếp sợ, quyết định không có lo lắng, tâm vẫn là định. Có định, có huệ thì liền có thể khắc phục được khó khăn. Nó biến nhưng ta không biến, nó động nhưng ta không động, cho dù không thể tránh khỏi ải sanh tử, nhưng như vừa rồi mới nói, chúng ta sẽ sanh đến chỗ thiện, đó chính là di dân, đi đến một nơi tốt nhất, không ở thế gian này, chúng ta di dân đến thế giới chư Phật, phước địa chân thật. Có thời gian một ngày thì niệm Phật thêm một ngày. Ngay trong cuộc sống thường ngày phải dưỡng thiện tâm, thiện nguyện của chính mình, nhất định phải nỗ lực chăm chỉ mà làm cho được “*tâm không ác niệm*”. Việc này tốt. Tiêu chuẩn tâm không ác niệm thấp nhất mà Phật nói là “Thập Thiện Nghiệp Đạo”, trong lòng nhất định không có mười ác. “*Thân*” thì sát, đạo, dâm; “*Khẩu*” thì vọng ngữ, hai lưỡi, thêu dệt, ác khẩu; “*Ý*” thì tham, sân, si, đây gọi là mười ác, chúng ta nhất định phải đoạn dứt. Từ sớm đến tối, từ mùng một đến ba mươi, trong lòng quyết định không khởi lên những ý niệm này, “*tâm không ác niệm, ý không tà tư*”. Thế nào gọi là tà tư? Nhân ngã phải quấy, đó là tà tư; phạm hễ trái với lý luận trên Kinh giáo Phật đã nói thì tất cả tư tưởng kiến giải đều là tà tư. Phải lấy tiêu chuẩn của Phật để nói. Kiến tư phiền não nhất định phải viễn ly, quyết định không có. Niệm niệm đều là niệm thiện. Ý niệm chí thiện chính là một câu Phật hiệu, ngoài câu Phật hiệu ra ý niệm gì cũng đều xả bỏ, vậy

thì tốt. Mục tiêu phương hướng của đời sống chúng ta rất chính xác, rất kiên định, quyết định cầu sanh Tịnh Độ, vãng sanh bất thoái thành Phật.

Chúng ta đi con đường đại lộ này, đó là con đường mà tất cả chư Phật đã đi, vậy làm sao sai lầm chứ? Tại không nghe lời ác, không nghe thị phi, không luận người nào đến nói chuyện với chúng ta, dùng câu “*A Di Đà Phật*” cắt đi lời nói của họ, chúng ta không nên nghe. Miệng không nói lời ác, tiếp xúc với người, qua lại với người ít nói lời thừa, khuyên người niệm Phật nhiều. Trong Kinh vẫn có thể ghi nhớ được những câu này, đọc thêm vài câu để cho người nghe. Họ ưa thích nghe thì họ nghe được, không ưa thích nghe thì cũng đã nghe rồi. Nếu như vậy, bạn tiếp xúc với họ, họ sẽ nói: “*Áy da! Người học Phật mê rồi, việc ở thế gian họ đều không hiểu*”. Lời nói này là lời nói hay, khi việc thế gian đều không hiểu thì bạn liền sẽ rời khỏi thế gian này, việc thế gian này hiểu nhiều thì bạn không thể rời khỏi, phiền não của bạn sẽ lớn. Đó là những việc xen tạp của thế gian, chúng ta không nên biết, chúng ta không muốn biết. Người mà ưa thích biết là người vẫn không muốn rời khỏi luân hồi. Chúng ta hạ quyết tâm không làm những việc này.

“*Thân không tà hạnh*”, tốt nhất chúng ta lợi dụng thân thể khỏe mạnh để lạy Phật nhiều. Công đức lạy Phật rất lớn, hiệu quả lạy Phật rất thù thắng. Nếu như một người một ngày có thể lạy một trăm lạy, vĩnh viễn không gián đoạn thì thân thể của người này nhất định khỏe mạnh, sống lâu, không hề bệnh tật. Dùng tâm thanh tịnh lạy Phật, dùng tâm cung kính lạy Phật, khi lạy Phật không hề có một vọng niệm, cứ như vậy tự nhiên sẽ cảm ứng tương thông, có cầu ắt có ứng, vì sao chúng ta không làm? Nếu như chúng ta có thể tu học như vậy, đây là nói đến vấn đề thiết thực với chúng ta, mỗi ngày chúng ta đem “*Liễu Phàm Tứ Huấn*” đọc thuộc, tin sâu nhân quả. Mục đích của “*Liễu Phàm Tứ Huấn*” là khởi tín, chúng ta thấu suốt tường tận đối với sự thật lý luận của nhân duyên quả báo, liền biết được ở ngay trong cuộc sống thường ngày làm thế nào trải qua ngày tháng, làm thế nào đối nhân xử thế. Còn lấy hai loại sách thiện Cảm Ứng Thiên và Âm Chất Văn (Cảm Ứng Thiên chỉ có hơn một ngàn ba trăm chữ, Âm Chất Văn hơn bảy trăm chữ, hai thứ này hợp lại cũng chỉ hơn hai ngàn chữ mà thôi, không phải là rất dài) mỗi ngày đọc một lần, trong thời khóa sớm tối của mình thêm vào những thứ này, nỗ lực mà phản tỉnh, nỗ lực mà kiểm điểm, những lời trong sách đã nói chúng ta có phạm phải hay không? Khuyên bảo chúng ta tu học, chúng ta có làm hay không? Trong Cảm Ứng Thiên nói rất hay, kết luận sau cùng rất hay, bạn có thể mỗi ngày y theo đây mà tu học, bạn có thể tu được ba trăm việc thiện, bạn

liền trở thành địa tiên, đó là tiên nhân của nhân gian. Có đồng tu đem câu nói này đến hỏi tôi, tôi liền nói với họ, ba trăm việc là ba trăm loại, bạn phải làm cho rõ ràng. Nếu như nói ba trăm việc thiện thì rất dễ dàng, bạn một ngày liền có thể làm ba trăm việc thiện, bạn có thể trở thành địa tiên? Ba trăm loại, mỗi một loại gặp phải thì phải làm được. Mỗi câu mỗi chữ không nên hiểu lầm, nhất định phải chăm chỉ nỗ lực y giáo phụng hành. Đó đều là pháp dược, chú trọng vào hiện tiền của chúng ta, là pháp dược rất hữu hiệu cho chúng sanh thời đại này của chúng ta. Đại Sư Ấn Quang khai mở cho chúng ta, càng nghĩ càng có đạo lý. Hy vọng đồng tu chúng ta đều có thể lưu ý, tỉ mỉ mà phản tỉnh kiểm điểm, y giáo phụng hành, tự nhiên liền có được công đức lợi ích thù thắng.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ